

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českém Krumlově rozhodl soudcem JUDr. Janem Montagem ve věci

žalobci:

- a) **Ing. Jan Hlaváč**, narozený 28. 7. 1957
bytem Mánesova 1613/54, 120 00 Praha 2
- b) **Václav Hlaváč**, narozený 3. 5. 1961
bytem Nad Kapličkou 3120/16, 110 00 Praha 10
oba zastoupení advokátem JUDr. Markem Hlaváčem
sídlem Akademická 663/5, 108 00 Praha 10

proti

žalované:

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Dušanem Sedláčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o nahrazení projevu vůle

takto:

- I. Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobci tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“):
- 1) Žalovaná Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ: 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 (dále jen „SPÚ“), spravuje pozemek ve vlastnictví státu, parc. č. 578/2 k. ú. Vyšný, obec Český Krumlov.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kourová

- 2) Žalobci, Ing. Jan Hlaváč, r. č. 570728/0172, trvale bytem Roklanská 1263/74, Říčany, a Václav Hlaváč, r. č.: 610503/1878, trvale bytem Nad Kapličkou 3120/16, Praha 10, jsou oprávněné osoby ve smyslu ust. § 4 odst. 4 zákona o půdě.
 - 3) Žalobci mají na základě Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1171/99 ze dne 26. 5. 1999, č. j. PÚ 1172/99 ze dne 26. 5. 1999, ve znění oznámení o opravě písařské chyby č.j. PÚ 1172/99 ze dne 25. 6. 1999, č. j. PÚ 1172/99/2 ze dne 24. 11. 1999, č. j. PÚ 208/00 ze dne 13. 10. 2000, č.j. PÚ 1017/00/1 ze dne 23. 3. 2001, č. j. PÚ 933/02 ze dne 28. 5. 2002, Rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1040/03/3 ze dne 28. 11. 2003, č. j. PÚ 292/91 ze dne 1. 4. 2004, č. j. PÚ 292/91/1 ze dne 26. 8. 2008, č. j. PÚ 292/91/4 ze dne 13. 8. 2010, č. j. PÚ 292/91/6 ze dne 24. 7. 2012, č. j. PÚ 292/91/8 ze dne 26. 7. 2012, Rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č. j. PÚ 292/91/11 ze dne 25. 9. 2013, č. j. PÚ 292/91/12 ze dne 29. 10. 2013, č. j. PÚ 292/91/16 ze dne 13. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/17 ze dne 13. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/18 ze dne 18. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/19 ze dne 19. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/20 ze dne 27. 4. 2016, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobcům v restituci z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě nevydané.
 - 4) Žalovaná k uspokojení nároku žalobců na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou bezúplatně převádí žalobcům pozemek parc. č. 578/2 v k. ú. Vyšný, obec Český Krumlov, a žalobci tento pozemek do svého spoluvlastnictví přijímají každý ve výši spoluvlastnického podílu ve výši jedné ideální poloviny.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům k rukám zástupce žalobců na náhradě nákladů řízení částku 15 677,41 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žaloba a vyjádření ke žalobě

Žalobci jako právní nástupci Ing. Zdeňka Hlaváče, oprávněné osoby podle § 4 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“), se domáhají nahrazení projevu vůle žalované spočívající v uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemku uvedeného ve výroku rozsudku (dále též „náhradní pozemek“), neboť jim jako držitelům restitučního nároku náleží náhrada podle 11a zákona o půdě za nevydané v minulosti odňaté pozemky. O jejich nevydání bylo postupně v letech 1999 až 2016 rozhodnuto pozemkovým úřadem (viz výrok I. odst. 3 tohoto rozsudku). Žalobci se domáhají převodu náhradního pozemku nezařazeného do veřejné nabídky pozemků mimo postup nabývání pozemků ve veřejných nabídkách z důvodu liknavého až svévolného postupu žalované vůči nim. Žalobci i přes svůj aktivní přístup nemohou uspokojit svůj restituční nárok prostřednictvím veřejných nabídek, neboť žalovaná jej mnohonásobně podhodnocuje. Žalobci byli nuceni dohledat historické podklady ke správnému ocenění restitučního nároku, vyhledat vhodné pozemky a podat žalobu. Rozhodování o vydání odňatých pozemků rodině žalobců trvá již více než 25 let, přičemž nárok není stále zcela vypořádán. Celková výše nároku žalobců na náhradní pozemky činí 19 193 480 Kč, přičemž na každého z nich připadá jedna polovina. Žalovaná uznává restituční nárok pouze ve výši 242 603,80 Kč u každého z nich. Navzdory jejich žádostem odmítá nároky správně ocenit. Žalobci získali od Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy (dále jen „IPR“) dobově platnou územně-plánovací dokumentaci týkající se území, v němž se odňaté pozemky nacházely. Přestože i právní předchůdce žalované se na existenci územně plánovací dokumentace u IPR dotazoval, rozhodl se ji nepoužít, neboť nebyla v jeho prospěch. Za svévolné lze přitom v souladu s judikaturou (sp. zn. 28 Cdo 5389/2014) považovat i setrvalé zpochybňování výše nároku oprávněné osoby, v důsledku čehož se oprávněná osoba nemůže plnohodnotně účastnit veřejných nabídek pozemků (usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 5487/2017).

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kourová

Právní předchůdce žalobců Ing. Zdeněk Hlaváč i jejich teta Věra Váchová podali v minulosti nejméně tři žádosti o převod náhradních pozemků a dále sestřenice žalobců podala žádost v roce 2018, přičemž ani v jednom případě nebyla rodina žalobců úspěšná. S ohledem na nesprávné ocenění restitučního nároku však nedává smysl účastnit se veřejných nabídek, neboť by nemohli získat adekvátní náhradu. Žalobci se pokusili účastnit veřejné nabídky v prosinci 2018, avšak žalovaná jejich žádosti pro nedostatečnou výši restitučního nároku vyloučila. Žalobci požádali žalovanou o správné ocenění restitučních nároků a předložili znalecký posudek Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., který ve spolupráci s IPR vyhotovil rešerši územně plánovací dokumentace platná v době přechodu vlastnického práva k odňatým pozemkům na stát. IPR pod č. j. IPR 14149/2016 a 14155/2016 dne 9. 2. 2017 potvrdil stavební charakter části odňatých pozemků v době přechodu na stát. Znalecký posudek určil cenu 29 nevydaných pozemků v k. ú. Malešice, parc. č. PK 747, 749, 751, 347, 616, 618, 619, 623, 675, 687, 694, 695, 706, 724, 736, 757, 763, 836, 838, 858, 863, 864, 865, 867, 870, 871, 872, 906 a 752. Vlastnické právo ke všem odňatým pozemkům, s výjimkou PK 752, přešlo na stát dne 30. 4. 1954 na základě výměru ÚNV hl. m. Prahy, zemědělský referát, zn. 613-2-54-496/Poz. ref., ve znění opravného rozhodnutí ÚNV hl. m. Prahy, zemědělský referát, zn. Em-108-560-541292/Poz. ref. ze dne 5. 11. 1954. Vlastnické právo k pozemku PK 752 přešlo na stát dne 22. 1. 1969 na základě rozhodnutí ONV v Praze 10 z téhož dne, přičemž se jednalo o vyvlastnění pozemků za účelem výstavby průmyslové budovy. V roce 1954 bylo dané území regulováno územně plánovací dokumentací zpracovanou Státní regulační komisí v roce 1938, přičemž se jednalo o přehledné regulační a zastavovací plány pro oblast Prahy XI –Malešic a pro oblast Prahy XIII, Inv. č. SRK000380 a SRK000412. Platnost těchto regulací k datu 30. 4. 1954 byla výslovně potvrzena v návrhu rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný plán Malešického města ze dne 26. 6. 1958, v němž se zmiňuje dobově platný plán Státní regulační komise z roku 1938 pro oblast Strašnic a Malešic určující část řešené oblasti k zastavění rodinnými domy (jednalo se o severní část, na které měla proběhnout výstavba Malešického města). Stejně tak platnost regulace potvrzuje i zápis sepsaný o stavební komisi konané dne 19. 9. 1950 týkající se výstavby jednoho z bytových domů v severní části, ve kterém se uvádí, že území je regulováno potvrzeným přehledným plánem. Dále stavební charakter potvrzuje výřez cenové mapy z roku 1938, která byla užívána státními složkami až do konce sedmdesátých let minulého století. Odňatý pozemek PK 752 byl vyvlastněn výslovně za účelem uskutečnění průmyslové výstavby. Určení k zastavění průmyslovou výstavbou v jižní části vyplývá i z tzv. mapy stopcen stavebních pozemků Inv. Č. M-C-000001-002 vypracované na základě nařízení předsedy vlády č. 175/1939 Sb., o zákazu zvýšení cen. Stavební charakter pozemku PK 752 dokládají také další dokumenty, a to dopis Stavebních závodů inženýring z 15. 8. 1968, územní rozhodnutí o umístění stavby na pozemku z 14. 5. 1968, jehož podkladem je podrobný územní plán průmyslové oblasti Malešice schválený radou NVT v roce 1966, jakož i další dokumenty. V minulých letech bylo ve prospěch žalobců pravomocně skončeno množství sporů s žalovanou, kdy v šesti případech byla dovolání žalované k Nejvyššímu soudu odmítnuta. Rovněž tak Okresní soud v Českém Krumlově rozsudkem ze dne 14. 2. 2019 č. j. 9 C 226/2018-1119 vydal žalobcům řadu pozemků, když dospěl k závěru o svévoli žalované spočívající v nesprávném ocenění restitučního nároku. K náhradnímu pozemku uvedli, že jeho cena podle znaleckého posudku Ing. Petra Macáka podle vyhl. č. 182/1988 Sb., ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb. podle současného stavu pozemku činí 43 940 Kč, přičemž pozemek není ze zákona vyloučen z převodu. Pozemek není dle platné územně plánovací dokumentace zatížen veřejně prospěšnými výstavbami, či stavbami dopravní infrastruktury, je zemědělsky využitelný, v režimu zemědělského půdního fondu, je evidován jako orná půda a netvoří funkční celek s žádným areálem, a proto je ideální náhradou za odňaté pozemky.

2. Vyjádření žalované

Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby, neboť restituční nároky žalobců byly již plně uspokojeny a nebyly splněny zcela výjimečné podmínky umožňující získání náhradního pozemku mimo

proces veřejných nabídek. Rozsáhle polemizovala s tvrzením žalobců, že při posuzování liknavosti je třeba přihlížet i k délce správního řízení před pozemkovým úřadem, v němž se rozhoduje o vydání odňatých pozemků, jakož i s tvrzením o svévolném převodu pozemků na jiné osoby. Žalobci neprokázali, že by dosud nebylo rozhodnuto o všech odňatých pozemcích. Poslední rozhodnutí bylo vydáno v roce 2017. Velká část odňatých pozemků byla v restituci rodině žalobců vrácena. Cena nevydaných pozemků činí pouze 1 135 417 Kč, z čehož odvozené restituční nároky žalobců dosahovaly původně 250 770,15 Kč, přičemž žalobci a) byly převedeny náhradní pozemky v celkové hodnotě 3 444 243 Kč, takže má své restituční nároky přečerpány o 3 193 473 Kč a na restituční nároky žalobce b) byly převedeny náhradní pozemky v celkové hodnotě 1 403 696 Kč, a proto je jeho restituční nárok přečerpán o 1 152 926 Kč. Z výčtu převedených pozemků je zřejmé, že naprostá z nich byla převedena na základě soudních rozhodnutí, a to s výjimkou pozemků v k. ú. Hlavňov převedených Ing. Zdeňku Hlaváčovi smlouvou ze dne 11. 4. 2005 (uspokojen byl restituční nárok každého z žalobců ve výši 33 085 Kč). Převod náhradních pozemků soudním rozhodnutím je zcela výjimečný postup podmíněný dlouhodobou, aktivní, leč marnou snahou získat náhradní pozemek ve veřejných nabídkách pozemků a současně kvalifikovaný nezákonný postup žalované směřující proti této snaze oprávněné osoby. Dlouhodobá marná snaha žalobců získat pozemky ve veřejných nabídkách však absentuje, neboť se až do listopadu 2018 nezúčastnili žádné veřejné nabídky, přestože byli v pozici oprávněné osoby po dobu delší deseti let. O nevydání významné části odňatých pozemků bylo rozhodnuto až v roce 2016, přesto žalobci již v té době podávali první žaloby. Žalobci požádali o přecenění restitučního nároku až v upomínce ze dne 6. 8. 2015 na podkladě znaleckých posudků nesprávně hodnotících všechny odňaté pozemky jako stavební jenom pro jejich zastavenost k datu ocenění. Žalobci nepodali žalobu o určení výše restitučních nároků. Jediná účast jejich právního předchůdce ve veřejné nabídce byla úspěšná (získání 8 pozemků v k. ú. Hlavňov). Žalobci se neúčastnili veřejných nabídek pozemků nikoli z důvodu nesprávného ocenění, ale z důvodu neznalosti zákona, když požadovali náhradní pozemky pouze v lokalitách svázaných se zájmy jejich rodiny. Subjektivní preference oprávněné osoby stran vlastností náhradních pozemků nemohou jít k tíži žalované (usnesení NS ČR sp. zn. 28 Cdo 1258/2018). Pro posuzování tvrzené liknavosti a svévole žalované je možno počítat pouze s dobou od vzniku práva na náhradní pozemek, přičemž se nezohledňuje délka správního řízení o vydání odňatých pozemků. Dále žalovaná citovala řadu rozsudků vydaných v řízeních o nahrazení projevu vůle žalované o bezúplatném převodu náhradních pozemků, v nichž nebyly úspěšné Zuzana Novotná a Věra Váchová, tedy sestřenice a teta žalobců, neboť nebyly dostatečně aktivní ve veřejných nabídkách pozemků. Rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 9. 12. 2019 sp. zn. 16 C 162/2018 byla zamítnuta žaloba Zuzany Novotné s odůvodněním, že restituční nároky byly plně uspokojeny, když soud se neztotožnil s oceněním nevydaných odňatých pozemků jakožto pozemků stavebních na základě přehledných regulačních a zastavovacích plánů Státní regulační komise z roku 1938. Dále žalovaná obšírně zdůvodňovala, že pozemky zahrnuté žalovanou do veřejných nabídek pozemků jsou zcela dostatečné a kvalitní k uspokojení restitučních nároků a popřela, že by v minulosti svévolně převáděla pozemky na třetí osoby. Žalovaná zpochybnila platnost přinejmenším tzv. severního regulačního plánu (zastavovací regulační plán Státní regulační komise pro část území Prahy XI. z roku 1938 Inv. č. SRK000380), když namítla jeho nicotnost pro absenci usnesení Státní regulační komise po vyložení plánu zákonem předepsaným způsobem a absenci potvrzení plánu ministrem veřejných prací, jak předpokládá § 10 zákona č. 88/1920 Sb., bez něhož neměl plán žádných právních následků. Odňaté pozemky v Malešicích přešly na stát dle výkupních výměrů z roku 1952 a 1954 vydaných podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, což je dalším důvodem pro jejich posouzení jakožto zemědělských. Nejvyšší soud ČR v rozsudku sp. zn. 28 Cdo 1227/2015 vyzval k tomu, aby soudy podle kontextu každého případu zohledňovaly různé relevantní okolnosti, přičemž mezi faktory podstatnými pro úsudek o tom, že se jednalo o stavební pozemek, má zpravidla značný význam existence územně plánovací dokumentace předurčující pozemek ke

stavebnímu využití. Žalovaná z použitého slova „zpravidla“ dovozuje, že za určité situace může dojít k posouzení odňatého pozemku jako zemědělského, i když dle dobové územně plánovací dokumentace byl určen k zastavění. Tato situace panuje i v případě žalobců, kdy u odňatých pozemků, s výjimkou pozemku PK 752, převládá jejich zemědělské určení. Žalovaná tak ve svém vyjádření (viz odstavec 93) zmiňuje pozemek PK 752 jako jediný pozemek, který by vyvlastněn za účelem výstavby, avšak toto své tvrzení při jednání soudu dementovala, když uvedla, že ani platná územně plánovací dokumentace existující v době odnětí tohoto pozemku a jeho vyvlastnění za účelem výstavby nepředurčuje pozemek ke stavebnímu využití. Pozemky v Malešicích odňaté právním předchůdcům žalobců v padesátých letech minulého století byly po přechodu na stát využívány Státním statkem Xaverov k zemědělským účelům, nikoli k bezprostřední realizaci výstavby. Podle územně plánovací dokumentace z roku 1938 se stala výstavba nepřijatelnou i v důsledku přijetí směrného územního plánu z roku 1955, když v návrhu rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města ze dne 24. 6. 1958 je uvedeno, že zastavění rodinnými izolovanými domy je neekonomické a v rozporu se směrným plánem roku r. 1955. Na podporu tvrzení o neexistenci tzv. severního regulačního plánu poukázala na usnesení Nejvyššího soudu ČR z 10. 7. 2019 sp. zn. 28 Cdo 1444/2019, v němž Nejvyšší soud přitakal nároku žalobců na přecenění jejich restitučních nároků pouze co do částky 2 772 187,50 Kč, neboli v rozsahu pouze tzv. jižního regulačního plánu (Inv. č. SRK000412).

3. *Skutková zjištění*

Účastníci učinili nesporným, že cena náhradního pozemku činí 43 940 Kč, neboť odpovídá znaleckým posudkům Ing. Petra Macáka a Ing. Jiřího Cihláře. Žalovaná neuvedla konkrétní důvod, pro který by pozemek nebylo možné žalobcům převést, když pouze uvedla, že dosud neobdržela vyjádření všech oslovených orgánů státní správy, zejména Ministerstva životního prostředí ČR. Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobci jsou právními nástupci Ing. Zdeňka Hlaváče, že proto jsou oprávněnými osobami podle § 4 zákona o půdě, že jejich právnímu předchůdci nebyly vydány pozemky odňaté v roce 1952 a 1954 v k. ú. Malešice na základě výkupních výměrů z let 1952 a 1954 vydaných podle zákona o nové pozemkové reformě, že pozemek parc. č. PK 752 v k. ú. Malešice byl jejich právním předchůdcům vyvlastněn rozhodnutím ONV v Praze 10 ze dne 22. 1. 1969. Nesporným bylo také to, že žalovaná ocenila restituční nárok každého ze žalobců částkou 250 770 Kč, že smlouvou ze dne 11. 4. 2005 byly částečně uspokojeny ve výši 33 085 Kč pro každého převedením pozemků v k. ú. Hlavňov jejich právnímu předchůdci, a že na základě řady rozhodnutí soudů v řízeních o žalobách žalobců na nahrazení projevu vůle žalované k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemků jim byly převedeny náhradní pozemky, a to u žalobce a) za cenu 3 411 158 Kč (3 444 243 – 33 085) a u žalobce b) za cenu 1 370 611 Kč (1 430 696 – 33 085).

4. Ze sdělení IPR z 9. 2. 2017 bylo zjištěno, že k odňatým pozemkům právním předchůdcům žalobců jsou evidovány originály a) návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI. (Malešice) s přílehlými částmi území Prahy IX. (Hloubětín), Prahy XI. (Hrdlořezy) a Prahy XIII. (Strašnice) inv. č. SRK000380, který byl vyložen 18. 3. 1938, b) návrhu přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XIII. (Strašnic, Hostivaře a Záběhlic) inv. č. SRK000412, který byl potvrzen ministerstvem veřejných prací dne 18. 1. 1938. IPR neeviduje jinou územně plánovací dokumentaci pro dané území. IPR je toho názoru, že na základě SRK000412 byly pozemky PK 747, 749, 751 a 752 v k. ú. Malešice určeny k zastavění průmyslovou výrobou, na základě SRK000380 byly pozemky PK 347, 616, 618, 619, 623, 806, 838, 858, 864 v k. ú. Malešice určeny k souvislému zastavění bytovými a rodinnými domy a komunikacemi, pozemek PK 763 byl určen k zastavění průmyslovou výrobou, další pozemky PK 863, 865, 867, 870, 871, 872 a 906 byly určeny k částečnému zastavění bytovými nebo rodinnými domy a komunikacemi a pozemek PK 757 byl částečně určen k zastavění průmyslovou výrobou, přičemž pozemky PK 675, 687, 694, 695, 706, 724 a 736 nebyly určeny k zastavění.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kouřová

5. Ze znaleckého posudku znalce z oboru ekonomika a stavebnictví Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., ze dne 30. 1. 2017, dodatku k tomuto posudku č. 2345/05/2017 ze dne 14. 6. 2017 a dodatku č. 2 č. 2394/04/2018 ze dne 12. 2. 2018, návrhu odboru pro výstavbu Rady ÚNV o schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města z 24. 6. 1958 a zápisu Obvodního národního výboru v Praze, technického referátu, o stavební komisi z 19. 6. 1950 bylo zjištěno, že části některých nevydaných pozemků byly na základě přehledných regulačních a zastavovacích plánů Státní regulační komise pro Prahu a okolí z roku 1938 Inv. č. SRK000380 (pro Prahu XI.) a Inv. č. SRK000412 (pro Prahu XIII. – Strašnice, Hostivař a Záběhlíce) zahrnuty v ploše pro výstavbu, kdy z přílohy ke znaleckému posudku vyplývá, že k výstavbě sídlišť, komunikací, budov občanské vybavenosti a průmyslových budov v dané oblasti skutečně od 50. let minulého století docházelo. Výstavba však byla oproti zastavovacím plánům mnohem intenzivnější (o nutnosti intenzivnější výstavby hovoří i zmíněný návrh rady UNV o schválení programu výstavby z 24. 6. 1958). Zastavovací plány počítaly spíše s výstavbou čtvrtí s rodinnými domy se zahradami, kdežto později byly stavěny spíše bytové domy. V návrhu ke schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města je uvedeno, že oblast Strašnic a Malešic byla již v roce 1958 rozestavěna podle „plánu Státní regulační komise z roku 1938, kterýžto je dodnes platným regulačním plánem“, přičemž dále se „navrhuje koncentrovanější, vyšší výstavba“. Ze zápisu o stavební komisi z 19. 6. 1950 pak vyplývá, že v blízkosti odňatých pozemků byla již v roce 1950 povolena výstavba bytového domu s konstatováním, že „území je regulováno potvrzeným plánem a zastavovacími podmínkami“.
6. Z dodatku č. 2 znaleckého posudku Doc. Rysky dále vyplývá, že při posouzení charakteru nevydané části pozemku PK 752 v k. ú. Malešice o výměře 26 951 m² vycházel ze směrného územního plánu hl. m. Prahy z roku 1964, z územního rozhodnutí o umístění stavby servisu a opravy osobních automobilů v Praze 10 – Malešicích z 14. 5. 1968 č. j. OÚPA 1992-4750 68 vydaného Odborem územního plánování a architektury NVP, na které navazovalo rozhodnutí Odboru výstavby ONV v Praze 10 č.j. Výst. 7786/69 v.2652/69 o přípustnosti stavby vydané dne 28. 6. 1969 (viz příloha č. 4.9. dodatku ke znaleckému posudku) a že cena tohoto pozemku činí 6 737 750 Kč. Stavební charakter pozemku PK 752 v době jeho odnětí je prokázán nejen znaleckým posudkem Doc. Rysky odkazujícím na směrný územní plán pro hl. m. Prahu z roku 1964, ale též rozhodnutím ONV v Praze 10 ze dne 22. 1. 1969 o vyvlastnění tohoto pozemku za účelem uskutečnění průmyslové výstavby, dále též dopisem Stavebních závodů inženýring z 15. 8. 1968, z něhož vyplývá, že tento závod zajišťoval přípravu stavebních pozemků, že se jedná o pozemky z nevyřešené pozůstalosti po Zdeňce Hlaváčové, že je třeba je získat vyvlastněním pro stavbu, pročež se urguje dodatečné projednání dědictví po paní Hlaváčové.
7. Soud dále provedl důkaz znaleckými posudky předloženými žalovanou, včetně objednávek na jejich zpracování, a to č. 3153/2017, 3154/2017, 3155/2017, 3156/2017, 3157/2017, 3158/2017, 3159/2017, 3160/2017, 3161/2017, 3162/2017, 3163/2017, 3164/2017, 3165/2017, 3166/2017, 3167/2017 a č. 9419-33/2016 a 1221-101-002/2008, z nichž zjistil, že znalci oceňovali nevydané části pozemků na základě objednávek žalované, podle nichž pro ocenění pozemků měl být rozhodující druh pozemku uvedený v rozhodnutí pozemkového úřadu, případně druh pozemku evidovaný ke dni jeho přechodu do vlastnictví státu. Znalci tak neměli posuzovat, zda se jednalo o pozemek předurčený územně plánovací dokumentací, popř. územním rozhodnutím k zastavění, ale vycházet pouze z druhu pozemku podle pozemkového katastru či evidence nemovitostí. Ve znaleckém posudku č. 3158/2017 ze dne 4. 4. 2017 tak znalkyně Daniela Rašková ocenila část pozemku PK 752 o výměře 2072 m² částkou 5,80 Kč/m², v posudku z téhož dne č. 3162/2017 část téhož pozemku o výměře 108 m² částkou 4,20 Kč/m² a část o výměře 1 313 m² částkou 5,80 Kč/m². Znalec Ing. Pavel Čoudek v posudku z 1. 11. 2008 č. 1221-101-02/2008 ocenil mimo jiné pozemky parc. č. 752/1, 752/8, 752/48 a 752/49 v k. ú. Malešice, které byly dříve evidovány pod parc. č. PK 752, 751 a 71 vždy částkou 5,80 Kč/m². Znalkyně Daniela Rašková pak v posudku z 4. 4. 2017 č. 3160/2017 ocenila část pozemku PK

752 o výměře 6 348 m² částkou 4,20 Kč/m². Nevydaná část pozemku PK 752 v k. ú. Malešice tak podle znaleckých posudků nepřihlízejících k územně plánovací dokumentaci, ale jen k druhu pozemku v době odnětí byla oceněna nejvýše na částku 151 281,60 Kč, tedy předběžně 5,61 Kč/m², avšak dle znaleckého posudku Doc. Rysky vycházejícího ze stavebního charakteru pozemku činí cena pozemku 6 737 750 Kč. Rozdíl v ocenění pouze u tohoto pozemku tak činí 6 586 468,40 Kč, z čehož by s ohledem na čtvrtinový podíl každého z žalobců na restitučním nároku připadalo na každého z nich 1 646 617,10 Kč.

8. Skutečnost, že přehledné zastavovací a regulační plány Státní regulační komise z roku 1938 pro oblast Malešic byly považovány v poválečném období za platné, vyplývá též z dopisu ministerstva zemědělství z 18. 12. 1947 adresovaného Presidiu hl. m. Prahy – ředitelství pro regulaci a výstavbu města, z něhož vyplývá, že pověřený zaměstnanec ministerstva zemědělství prohlásil, že se jeho úřad podrobuje zásadám, jak jsou obsaženy v regulačním plánu z roku 1938 a upouští od změny způsobu zastavění.
9. K prokázání aktivit žalobců a jejich právního předchůdce při vypořádání nároku provedl soud důkaz dopisem Pozemkového fondu ČR z 15. 9. 1993 o zaevidování žádosti o poskytnutí náhradních pozemků, žádostí žalobce a) o sdělení souhrnné výše restitučních nároků z 15. 4. 2014, výzvou žalobců k nabídce náhradních pozemků obsahující žádost o přecenění restitučních nároků z 6. 8. 2015, vyjádřením Státního pozemkového úřadu z 12. 5. 2014 k této žádosti, dopisem žalobce a) z 11. 2. 2016, kde si stěžuje na nerozhodnutí o všech nevrácených pozemcích, jakož i třemi žádostmi Ing. Zdeňka Hlaváče o převod zemědělského pozemku z 15. 8. 2005. Ze sdělení Státního pozemkového úřadu z 4. 1. 2019 bylo zjištěno, že Václav Hlaváč podal do veřejné nabídky žádost, v níž uplatněné restituční nároky převyšovaly evidovaný zůstatek restitučních nároků, a proto se k žádosti nepřihlíží.
10. Ze tří sdělení Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy, příspěvkové organizace, z 21. 11. 2017 bylo zjištěno, že Pozemkový fond ČR podal žádost Útvaru rozvoje hl. m. Prahy jakožto právnímu předchůdci IPR týkající se poskytnutí územně plánovací dokumentace na území hl. m. Prahy v období let 1935 – 1970 již dne 12. 3. 2008 a že IPR neobdržel od Státního pozemkového úřadu či jeho právního předchůdce žádost o informaci nebo o poskytnutí územně plánovací dokumentace platné k datu 6. 5. 1952, 30. 4. 1954 nebo 22. 1. 1969 ve vztahu k odňatým pozemkům v k. ú. Malešice.
11. Soud z důvodu nadbytečnosti zamítl návrhy žalobců na provedení důkazů označených v přílohách žaloby pod čísly 37 až 45, kterými hodlali prokázat, že žalovaná postupovala svévolně při převodech pozemků jiným osobám, neboť tyto převody nemají přímou souvislost s žalobním návrhem a s poskytováním náhradních pozemků žalobcům. Ze stejného důvodu zamítl návrhy žalované na provedení důkazů označených pod čísly 21 až 30 v seznamu příloh k vyjádření žalobě, kterými žalovaná hodlala prokázat, že se žádného svévolného jednání při převodech pozemků jiným osobám nedopustila. Soud též pro nadbytečnost zamítl návrhy žalované na provedení důkazů fotografií restitučního spisu rodiny žalobců, přehledem veřejných nabídek pozemků za roky 1998 až 2015, přehledem veřejných nabídek pozemků v Praze a Středočeském kraji, dále mapami pozemků v různých k. ú. označenými v seznamu příloh čísla 11 až 20, jakož i protokolem o jednání Okresního soudu v Benešově z 30. 5. 2018 sp. zn. 14 C 49/2016 a emailu Doc. Rysky tomuto soudu. Skutečnost, že Doc. Ryska nemohl dohledat jím tvrzený dokument z roku 1952 zachycující údajně prohlášení Rady ÚNV hl. m. Prahy o schválení regulačních plánů Státní regulační komise, ač tento dokument zmínil při výslechu u uvedeného soudu, není pro věc rozhodná. Ostatní provedené důkazy totiž jednoznačně svědčí o tom, že podle regulačních plánů Státní regulační komise z roku 1938 SRK 000380 a SRK 000412 bylo při výstavbě postupováno, tudíž není zapotřebí dalšího dokazování. Soud neprováděl důkazy o veřejných nabídkách pozemků organizovaných žalovanou, neboť jeho skutkový závěr nezávisí na zjištění, zda žalovaná v minulosti nabízela dostatečné množství kvalitních náhradních pozemků. Žalobci totiž namítali, že se těchto nabídek nemohou účastnit pro odmítání správného ocenění jejich nároků.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kourová

Soud jim přisvědčil a v postupu žalované shledal svévoli, která uplatňování nároků soudní cestou odůvodňuje.

12. Závěr o skutkovém stavu

Rozhodnutími příslušných pozemkových úřadů v letech 1999 až 2016 bylo rozhodnuto o nevydání části odňatých pozemků právnímu předchůdci žalobců specifikovaných v uvedených rozhodnutích, a proto žalobci mají právo na náhradu. Žalobci jsou dědici restitučních nároků po oprávněné osobě Ing. Zdeňku Hlaváčovi, přičemž každý má podíl ve výši $\frac{1}{2}$ na zděděném majetku, tedy podíl $\frac{1}{4}$ na celkovém nároku za nevydání části pozemků. Druhou polovinu má totiž jiná větev rodiny.

13. První žádost o vyřízení restitučního nároku rodiny žalobců byla podána v roce 1992. Samotné rozhodování o vydání pozemků odňatých rodině žalobců trvalo 25 let. Žalobci již od roku 2014 usilují o správné zaevidování výše restitučních nároků na základě znaleckých posudků. Žalovaná však setrvale odmítá nároky ocenit podle stavebního charakteru části nevydaných pozemků na základě dobové územně plánovací dokumentace, respektive v případě pozemku PK 752 na základě dalších dokumentů, přestože již mnoha pravomocnými soudními rozhodnutími byly žalobcům vydány náhradní pozemky právě na základě ocenění nevydaných pozemků jakožto stavebních. Tím žalobcům znemožňuje uspokojit jejich nárok ve skutečné výši ve veřejných nabídkách pozemků. Žalovaná i v tomto řízení zpochybňuje stavební předurčenost části pozemků a stále eviduje původně vyčíslený restituční nárok ve výši 250.770,15 Kč, přičemž má za to, že již byl uspokojen. Žalobci se tak nyní ani nemohou účastnit veřejných nabídek pozemků, neboť jejich žádosti by byly vyřazeny pro nedostatečný nárok. Nemají proto ani jinou možnost, než si sami vyhledávat vhodné náhradní pozemky a domáhat se jich soudní cestou. Žalobci prokázali aktivní snahu o vypořádání nároků, která je však mařena právě nesprávným oceněním jejich nároků.
14. Znaleckým posudkem znalce Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., včetně dodatků byla prokázána cena 29 pozemků odňatých rodině žalobců, o jejichž nevydání oprávněným osobám bylo ke dni vypracování posudku (tj. k 30. 1. 2017) rozhodnuto. Jednalo se o pozemky parc. č. PK 747, 749, 751, 347, 616, 618, 619, 623, 675, 687, 694, 695, 706, 724, 736, 757, 763, 836, 838, 858, 863, 864, 865, 867, 870, 871, 872, 906 a 752 v kat. území Malešice. Vlastnické právo k nim, s výjimkou PK 752, přešlo na stát dne 30. 4. 1954 na základě Výměru ÚNV hl. m. Prahy, zemědělský referát zn. 613-2-54-496/Poz.ref. ze dne 30. 4. 1954, ve znění Opravného rozhodnutí ÚNV hl. m. Prahy, zemědělský referát zn. Em – 108-560-541292/Poz.ref. ze dne 5. 11. 1954. Vlastnické právo k pozemku PK 752 přešlo na stát dne 22. 1. 1969 na základě vyvlastňovacího Rozhodnutí ONV v Praze 10. Mezi faktory podstatnými pro úsudek, zdali se v určité situaci jednalo o stavební pozemky, má přitom zpravidla značný význam existence územně plánovací dokumentace, jež dané pozemky předurčuje ke stavebnímu využití, a tak jejich hodnotu ke dni přechodu na stát do značné míry determinuje (viz zejména rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4335/2014, a ze dne 10. 5. 2012, sp. zn. 28 Cdo 1013/2012, jakož i jeho usnesení ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 28 Cdo 1816/2013, ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 28 Cdo 1992/2015, popřípadě ze dne 5. 12. 2013, sp. zn. 28 Cdo 2637/2013). Ke stejným závěrům se Nejvyšší soud ČR opakovaně přihlásil i v usnesení ze dne 3. 2. 2016, sp. zn. 28 Cdo 3689/2015.
15. Soud nezjistil, že by náhradní pozemek nebyl na žalobce převoditelný, neboť žalovaná žádný konkrétní důvod nepřevoditelnosti neuvedla, přestože k tomu byla vyzvána. Žalovaná pouze obecně uvedla, že nemá k dispozici všechna vyjádření orgánů státní správy. Náhradní pozemek je evidován jako orná půda, je součástí zemědělského půdního fondu, je zemědělsky využitelný, nejedná se o pozemek zahrnutý do areálu ve vlastnictví jiné osoby, přičemž žalovaná netvrdila, že by byl určen k zastavění veřejně prospěšnou stavbou nebo stavbou dopravní infrastruktury, nebo že by na jeho vydání uplatnila právo jiná osoba. Jedná se o pozemek, který by mohl být zařazen

do veřejné nabídky pozemků, tudíž o pozemek vhodný jako restituční náhrada. Jeho cena zjištěná podle zákona o půdě podle současného stavu činí 43 940 Kč.

16. Právní hodnocení

Soud věc posuzoval podle zákona o půdě, ve znění účinném od 1. 11. 2019 (dále též „zákon o půdě“). Podle § 11a odst. 1 a 2 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním nebo převodem práva podle § 13 odst. 8 písm. b), se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby. Pozemkový úřad nezahrnuje do veřejné nabídky pozemek, jehož převodu brání zákonná překážka, nebo pozemek, ke kterému uplatnila třetí osoba právo na převod podle zvláštního právního předpisu (např. § 7 nebo § 10 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, nebo § 20 zákona č. 44/1988 Sb., horní zákon).

17. V § 11 odst. 1 zákona o půdě jsou uvedeny důvody, pro které nelze pozemek vydat. Žádný z uvedených důvodů se však netýká náhradního pozemku. Totéž platí pro § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, který rovněž stanoví důvody, pro které nelze převádět z vlastnictví státu na jiné osoby pozemky jak podle tohoto zákona, tak podle zákona o půdě či horního zákona. Zmiňovala-li žalovaná, že by měla obdržet sdělení od Ministerstva životního prostředí k převoditelnosti pozemku, je třeba uvést, že dle § 6 odst. 1 písm. f) zákona o SPÚ nelze převádět pouze zemědělské pozemky v národních přírodních památkách, národních přírodních rezervacích a na území národních parků, přičemž pozemky v přírodních rezervacích a přírodních památkách jen se souhlasem ministerstva životního prostředí. Náhradní pozemek se však v uvedených zvláště chráněných přírodních oblastech nenachází. Jelikož žalovaná netvrdila konkrétní důvod pro nepřevoditelnost pozemku, neposkytl jí soud dodatečnou lhůtu k označení důkazu k prokázání tvrzeného důvodu nepřevoditelnosti.
18. Podle § 14 odst. 1 věta druhá zákona o půdě náleží oprávněné osobě náhrada za pozemek, který se podle tohoto zákona nevydává a za který nebyl poskytnut jiný pozemek.
19. Podle § 28a zákona o půdě pokud tento zákon nestanoví jinak, poskytují se náhrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24. června 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb.
20. Žalobci podali obdobné žaloby na vydání náhradních pozemků u různých soudů v České republice, přičemž v řadě z nich již bylo žalobám pravomocně vyhověno a v několika případech byla dovolání žalované Nejvyšším soudem odmítnuta. Rovněž i Okresní soud v Českém Krumlově pravomocně rozhodl o obdobné žalobě žalobců rozsudkem ze dne 14. 2. 2019 č. j. 9 C 226/2018-1119, neboť žalovaná se k nim chovala svévolně, když setrvala na nesprávném ocenění restitučních nároků, čímž jim znemožnila plnohodnotnou účast na veřejných nabídkách pozemků, přestože aktivně usilovali o uspokojení svých nároků. V uvedeném rozsudku se okresní soud přiklonil k závěrům znaleckého posudku Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc., a jeho dodatkům o výši restitučních nároků každého ze žalobců za nevydání odňatých pozemků (9 596 740 Kč). Dospěl přitom k závěru, že část nevydaných odňatých pozemků byla již v době odnětí předurčena územně plánovací dokumentací k zastavění rodinnými a bytovými domy, průmyslovými stavbami a komunikacemi, a to na základě jak tzv. jižního (Inv. č. SRK000412), tak tzv. severního regulačního plánu (Inv. č. SRK000380), přestože severní regulační plán nebyl potvrzen ministrem veřejných prací. Okresní soud v rozsudku 9 C 226/2018 též výslovně akceptoval stavební charakter pozemku PK 752 odňatého v roce 1969, jak to učinil též znalec Doc. Ryska na základě směrného územního plánu pro hl. m. Prahu z roku 1964, rozhodnutí o umístění stavby na pozemku z roku 1968, na něj navazujícího rozhodnutí o přípustnosti stavby (předchůdce stavebního povolení) z roku 1969 a dalších dokumentů. Zmíněný rozsudek okresního soudu byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 7.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kourová

2019 č. j. 7 Co 666/2019-1245 a dovolání žalované proti tomuto rozsudku bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ČR z 28. 1. 2020 č. j. 28 Cdo 3743/2019-1304, v němž dovolací soud mimo jiné uvedl, že závěr o stavebním charakteru odňatých pozemků učinily oba soudy nižších stupňů na základě konkrétních skutkových zjištění, a že v době přechodu odňatých pozemků na stát existovala pro dané území platná územně plánovací dokumentace, pozemky byly vykoupěny za účelem výstavby, ke které následně došlo, přičemž ohledně pozemku parc. č. PK 752 v k. ú. Malešice vzaly soudy za prokázané, že byl 22. 1. 1969 vyvlastněn za účelem průmyslové výstavby a stavby komunikace, přičemž již v roce 1968 bylo k tomuto pozemku vydáno územní rozhodnutí předurčující jej k zastavění a dne 14. 5. 1969 bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby servisu a opravny osobních automobilů.

21. Použitelnost tzv. severního regulačního plánu (Inv. č. SRK000380) pro zjištění stavebního charakteru pozemků nacházející ve oblasti Strašnic a Malešic byla zjištěna Okresním soudem v Českém Krumlově i v jiném řízení o žalobě jiných oprávněných osob, jimž byly odňaty pozemky v daném území. Rozsudkem z 22. 10. 2019 č. j. 2 C 46/2018-1364, jenž byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 3. 2020 č. j. 7 Co 7/2020-1499, nahradil souhlas žalované se smlouvou o bezúplatném převodu náhradních pozemků.
22. Sama žalovaná ve svém vyjádření k žalobě (odst. 102 a 103) zmiňuje, že Nejvyšší soud usnesením z 10. 7. 2019 sp. zn. 28 Cdo 1444/2019 uznal, že restituční nároky žalobce a) dosahovaly na počátku výše 2 772 187,50 Kč co by čtvrtiny ze souhrnné ceny nevydaných pozemků, nebo-li v rozsahu tzv. jižního regulačního plánu (návrh přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XIII. s přílehlými částmi Prahy, Inv. č. SRK 000412), kdy se tak jedná pouze o pozemky PK 747, 749 a 751 v k. ú. Malešice. Nejvyšší soud však dovolání žalované odmítl, přičemž se nijak závazně nevyjadřoval k možnosti použití tzv. severního regulačního plánu při posouzení stavebního charakteru pozemků v něm se nacházejícího, jelikož restituční nárok pro vydání náhradních pozemků postačoval i na základě posouzení charakteru pozemků zahrnutých do tzv. jižního regulačního plánu. Toto usnesení Nejvyššího soudu ČR tak nelze považovat za odůvodnění neplatnosti tzv. severního regulačního plánu, jak se žalovaná snaží tvrdit. Je však zcela zřejmé, že mnoha pravomocnými rozhodnutími soudů prvního stupně i soudů odvolacích, jakož rozhodnutími Nejvyššího soudu ČR byla shledána platnost a použitelnost tzv. jižního regulačního plánu. Restituční nárok každého z žalobců na základě nevydání částí pozemků PK 747, 749 a 751 v k. ú. Malešice tak činí nejméně 2 772 187,50 Kč. Za situace, kdy bylo jak v tomto řízení, tak i v řízení pod sp. zn. 9 C 226/2018 prokázano, že i pozemek PK 752 v k. ú. Malešice byl vyvlastněn v roce 1969 za účelem výstavby průmyslových budov, takže i bez ohledu na evidovaný druh pozemku se jednalo o pozemek předurčený k zastavění, lze i v tomto řízení považovat nevypořádané restituční nároky obou žalobců za zcela dostatečné pro vydání požadovaného náhradního pozemku. Mají-li každý ze žalobců jen na základě nevydání částí pozemků PK 747, 749, 751 a 752 nárok ve výši 4 456 625 Kč a uvádí-li žalovaná ve svém vyjádření (odst. 16 až 19), že na žalobce a) byly pravomocně převedeny pozemky o celkové ceně 3 444 243 Kč a na žalobce b) o celkové ceně 1 403 696 Kč, a vydáním náhradního pozemku má být každý z nich uspokojen co do částky 21 970 Kč, pak je zjevné, že jejich restituční nárok není zdaleka uspokojen a je dostatečný pro vyhovění žalobě. Soud přitom vycházel z rekapitulace cen pozemků ze znaleckého posudku (odst. 5.), dle něhož pozemek PK 747 byl oceněn na 3 412 750 Kč, pozemek PK 749 na 4 448 250 Kč, pozemek PK 751 na 3 227 750 Kč a pozemek PK 752 na 6 737 750 Kč, celkem na 17 826 500 Kč, z čehož na každého ze žalobců připadá 4 456 620 Kč.
23. Žalovaná se chová k žalobcům svévolně, neboť i přes dlouhodobou snahu žalobců o správné ocenění jejich restitučních nároků, přes řadu pravomocných rozhodnutí soudů všech stupňů soudní soustavy a přes zcela jednoznačný stavební charakter pozemků PK 752 dosud nepřistoupila ke správnému ocenění restitučních nároků, protože se nemohou vůbec účastnit veřejných nabídek pozemků, neboť jejich žádosti o převod pozemků by byly odmítány pro

nesprávně evidovaný restituční nárok. Žalobci tak nyní nemají jinou možnost, než uspokojovat své nároky soudní cestou, dokud žalovaná nepřehodnotí svůj postoj. Jak vidno, ani pravomocná rozhodnutí soudů, v nichž jako předběžná otázka byla řešena výše restitučního nároku, ji k tomu nepřivedla. Žalobci přitom mají právo na náhradu adekvátní odňatým pozemkům, tedy ve správně stanovené výši. Jsou tak splněny mimořádné podmínky pro to, aby se domáhali vydání náhradních pozemků žalobou mimo proces veřejných nabídek pozemků, a to aniž by museli nejprve podat žalobu na určení správné výše restitučního nároku, jak žalovaná namítá. Žaloba na určení výše restitučního nároku za situace, kdy se žalobci mohou domáhat uspokojení nároku žalobou o nahrazení projevu vůle se smlouvou o bezúplatném převodu pozemků (o vydání pozemků) je přímo v rozporu se zněním § 80 písm. c) o. s. ř., neboť na určení výše restitučního nároku by nebyl dán naléhavý právní zájem. Otázka výše restitučního nároku je předběžnou otázkou řešenou v řízení o vydání pozemku. Žaloba je proto důvodná, pročež jí soud vyhověl.

24. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř, podle něhož mají žalobci právo na plnou náhradu nákladů účelně vynaložených na uplatnění práva s přihlédnutím k tomu, že řízení o vydání náhradních pozemků je řízením o vypořádání vztahu vyplývajícího z právního předpisu, v němž není soud vázán žalobním návrhem, takže jeho výsledek do značné míry závisí na tom, zda požadovaný náhradní pozemek je vhodný pro převod v době rozhodnutí soudu, přičemž v době zahájení řízení lze mnohdy obtížně odhadnout jeho výsledek. Za situace, kdy cena náhradního pozemku byla zjištěna, vycházel soud při určení tarifní hodnoty sporu z jeho ceny. Přiznaná částka se skládá z náhrady za dva úkony právní služby za každého ze žalobců snížené o 20 % ve výši 4 576 Kč za úkon (§ 7, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 4 advokátního tarifu), z paušální náhrady hotových výdajů advokáta za dva úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 advokátního tarifu, z náhrady za promeškaný čas cestou k jednání z Prahy do Českého Krumlova a zpět za 11 započatých půlhodin po 100 Kč dle § 14 advokátního tarifu, z náhrady cestovného ve výši 2 104,41 Kč za cestu z Prahy do Českého Krumlova a zpět při délce cesty 350 km, průměrné spotřebě motorové nafty 5,7 l/100 km dle technického průkazu vozidla, základní sazbě 4,20 Kč/km, průměrné ceně pohonných hmot 31,80 Kč/l (vyhl. č. 358/2019 Sb.), jakož i z náhrady za 21% daň z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny a náhrad hotových výdajů odvést, ve výši 2 721 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Českém Krumlově.

Český Krumlov 29. června 2020

JUDr. Jan Montag v. r.
soudce

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 3. 2021, a to ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 22 Co 985/2020-774 ze dne 4. 2. 2021 a je vykonatelné. Přípojení doložky provedla Dagmar Bartošová dne 24. 3. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Kourová